

de første års indsatser under MIKA og strategien for MIKA's miljøbistand. Vi har som bekendt i regeringen besluttet, at en væsentlig del af denne bistand bliver rettet mod de fattige udviklingslande. Det mener jeg er en rigtig beslutning, og vi kan så her bygge på de erfaringer, også Udenrigsministeriet gennem årene har opbygget med arbejdet i udviklingslandene.

Den ny fælles strategi for miljøbistand i udviklingslande under MIKA udgør en overordnet ramme for både Danidas og DANCED's arbejde med denne bistand. Denne ramme giver plads til, at der fortsat kan være visse forskelle i arbejdsformen og i måden, vi griber konkrete indsatser an på. Det er også en naturlig situation på baggrund af, at der jo altså er en vis forskel i vægtningen med hensyn til, hvilke lande ud fra fattigdomskriteriet den ene og den anden af disse organisationer arbejder i.

Vi vil i Danida ved gennemførelsen af MIKA-bistanden tage udgangspunkt i den tradition, vi har, og i de procedurer, vi har set virker godt i praksis, når det drejer sig om forberedelse og styring af projekter. Sammenhængene mellem miljøudvikling og fattigdom vil være centrale i dette arbejde, og det betyder, at vores indsats vil få præg af et langt sejt træk baseret på bæredygtighed og fattigdomsbekæmpelse.

Jeg vil samtidig lægge vægt på, at bedømmelseskriterier og procedurer for projekter finansieret af MIKA anvendes sådan, at der foruden projekter, der vil kunne finansieres gennem udviklingsbistanden, også bliver mulighed for eksempelvis støtte til egentlige naturbeskyttelsesprojekter.

Jeg vil også lægge vægt på, at MIKA-bistanden administrativt holdes adskilt fra udviklingsbistanden, og at det bliver en adskillelse, som er synlig også udefra. MIKA-bistanden skal ikke i Danida anvendes som erstatning for udviklingsbistanden, men som et supplement, et additionelt supplement til denne.

Fremover bliver der således tale om to typer miljøindsatser i Danidas arbejde, dels den tværgående indsats i alle sektorprogrammer, også i egentlige miljøsektorprogrammer – begge finansieret af bistandsmidlerne – og dels konkrete miljøprojekter i såvel visse programsamarbejdslande som de øvrige udpegede indsatslande, som nu er defineret for MIKA-indsatsen. Disse to typer bistand skal være komplementære og altså ikke erstatte hinanden.

Opbygningen af aktiviteter og indvinding af erfaring vil tage tid. Først om nogle år vil det

være muligt at foretage evalueringer for at måle effekten i modtagerlandene af de gennemførte aktiviteter og på den baggrund foretage en ny vurdering af strategiens hovedelementer. Indtil da bør vi efter min mening derfor være tilbageholdende med at gennemføre større justeringer og nyformuleringer af hovedelementer i strategien.

Lad mig slå fast til sidst, at regeringen fortsat vil lægge vægt på, at Danmark bidrager konstruktivt, praktisk og effektivt til løsning af udviklingslandenes miljøproblemer gennem bilaterale miljøindsatser såvel gennem udviklingsbistanden som gennem indsatsen under MIKA-rammen.

Forhandling

Lotte Henriksen (S):

Jeg vil gerne takke for ministrenes besvarelse.

Det er jo en meget naturlig opfølgning, at Folketinget nu tager den her debat op efter de debatter, der har været i henholdsvis Udenrigsudvalget og i Miljø- og Planlægningsudvalget, får lagt nogle retningslinjer og får en debat om det her område, og vi ser også frem til i udvalgmæssig sammenhæng at kunne vende tilbage til den type debatter, som begge ministrene nu har lagt vægt på.

Som ordfører for Socialdemokratiet skal jeg så sige, at den stigende miljøforståelse, som gør sig gældende i Danmark med ønsket om rent drikkevand, ren luft, grønne skove m.m., også omfatter en stigende forståelse for miljøhensyn uden for landets grænser. Der er mange flere danskere, som rejser ud, og når man ser Danmarks indsats ude, så har man faktisk grund til at være rimelig stolt.

Brundtlandrapporten satte jo sammenhængen mellem miljø, fattigdom og udvikling på dagsordenen, og det har været den sammenhæng, der har dannet grundlag for etableringen af den danske miljø- og katastrofefond som en konkret opfølgning på Riokonferencen. Fattigdom betyder overbefolkning, udpining af jorden og træfældninger, som indimellem også nærmer sig økologiske katastrofer. Vækst og udvikling er nødvendig for at få færre børn at mætte, for kun ved social tryghed og stigende velstand fødes der færre børn.

Opgaven er altså også at lade andre opnå en social tryghed, som vi kender den, men uden det forureningsniveau, som vi i den vestlige verden bidrager med.